

*Hồi thứ Bốn Mười Sáu***Thần Trí Mê Man Xé Tan Kiếm Phổ**

Lão thấy mu bàn tay mỗi lúc một ngứa nhiều, lão coi lại tay mặt cũng có mấy vết đen chằng chịt.

Vạn Khuê “Ủa” một tiếng rồi hỏi:

– Gia gia! Cái đó... ở đâu ra thế? Dường như cũng là vết rết độc của Ngôn Đạt Bình cắn phải.

Vạn Chấn Sơn nghe gã nhắc câu này càng cảm thấy ngứa ghê gớm không chịu nổi, lão lại đưa tay nọ gãi tay kia.

Vạn Khuê la lên:

– Dừng gãi! Móng tay... có chất độc rồi.

Vạn Chấn Sơn cũng la hoảng:

– Trời ơi! Quả đúng như vậy.

Lão tỉnh ngộ nói:

– Đây là tự con tiểu dân phụ bỏ kiếm phổ ngâm vào trong chậu nước máu đã có chất độc của người rồi... tên tiểu tặc Ngô Khảm không chịu chết lẹ, gãi cào bàn tay ta thành nhiều vết máu nên chất độc ngấm vào một cách dễ dàng.

Rồi lão thóa mạ:

– Con mẹ nó! Làm hại ta rồi! May mà chất độc do vết thương thấm vào chẳng có mấy, tưởng không đáng ngại lắm...

Lão dừng lại một chút, nhưng không nhịn được lại tiếp tục la:

– Trời ơi! Sao đau dữ thế này? Ủi chao! Ủi chao!...

Miệng lão rên rĩ không ngớt.

Vạn Khuê nói:

– Gia gia! Gia gia chưa trúng nhiều chất độc, hài nhi đi lấy nước cho gia gia rửa sạch chắc sẽ bớt ngứa.

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Phải rồi!

Lão lớn tiếng hô:

– Đào Hồng! Đào Hồng lấy nước lên đây.

Vạn Khuê chau mày nghĩ bụng:

– Gia gia đau đớn đến mê man rồi, Đào Hồng đã bị lão nhân gia đuổi đi, sao

còn hô hoán mụ?

Gã cầm cái chậu đồng chạy ra khỏi phòng xuống sân múc một chậu nước trong lu bưng lên để trên bàn.

Vạn Chấn Sơn vội cho hai tay ngâm chậu nước trong lão thấy mát mẻ và lập tức bớt ngứa.

Ngờ đâu bàn tay Vạn Khuê bị rết độc cắn gấp thuốc giải, chảy máu đen ra, thứ máu này độc vô cùng, có khi còn ghê gớm hơn cả chất độc nguyên chất ở con rết, hướng chi mu bàn tay Vạn Chấn Sơn bị Ngô Khảm cào sứt da chảy máu, nọc độc bắt vào càng dễ.

Chậu nước lão ngâm tay chỉ trong khoảnh khắc đã biến thành màu đen lợt rồi dần dần thành màu thẫm và chẳng bao lâu nó đặc lại như nước mài mực.

Cha con họ Vạn sợ quá, nhìn nhau thất sắc.

Vạn Chấn Sơn nhắc bàn tay lên ngó rồi giật mình kinh hãi bật tiếng la hoảng, hai bàn tay lão sưng vù coi như hai trái banh tròn.

Vạn Khuê hốt hoảng la:

– Trời ơi! Nguy quá! E rằng không ngâm nước được.

Vạn Chấn Sơn đau đến nổi phát cáu, lão vung chân đá vào sau lưng Vạn Khuê, lão vừa đá vừa thóa mạ:

– Người đã biết không thể ngâm nước được, sao còn múc nước lên đây? Phải chăng người có ý hại ta?

Vạn Khuê bị phát đá đau điếng người co mình lại đáp:

– Trước hài nhi cũng không biết tưởng múc nước để gia gia ngâm cho đỡ ngứa, khi nào hài nhi làm hại gia gia?

Thích Phương nằm trong gấm giường thấy cha con Vạn Chấn Sơn gây lộn, trong lòng nàng nảy ra những cảm giác khôn tả, nàng không hiểu là thù lương hay vui thú như người đã trả thù.

Lại nghe Vạn Chấn Sơn quát hỏi:

– Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Vạn Khuê đáp:

– Trên lầu còn chút thuốc chỉ thống, tuy không giải được chất độc nhưng rịt vào cũng đỡ đau một chút, gia gia có rịt không?

Vạn Chấn Sơn giục:

– Được lắm! Được lắm! Lên lấy xuống đây! Lẹ đi! Lẹ đi!

Vạn Khuê nói:

– Nó có hiệu nghiệm hay không hài nhi cũng chưa biết, không khéo rịt vào

càng đau hơn, gia gia lại đá hài nhi thì sao?

Vạn Chấn Sơn thấy gã chần chờ, liền cất tiếng thóa mạ:

– Quân chó đẻ! Lúc này mà người còn rắc rối ư? Lão gia để ra người đá một cước thì đã sao? Lẹ lên! Lấy thuốc chỉ thống lẹ lên!

Vạn Khuê dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Vạn Chấn Sơn ngó thấy mặt con lộ vẻ hần học chạy lên lầu, lão nhìn lại hai bàn tay mình mỗi lúc một sưng to, da mu bàn tay đen lại mà lấp loáng có ánh sáng, nó căng thẳng lên không còn một chút về nhăn nào nữa. Coi chẳng khác bong bóng heo thổi phồng, nếu nó còn căng lên nữa tất phải bể ra.

Lão còn sợ con trai nẩy dị tâm, liền bảo gã:

– Ta cùng đi với người.

Lão cuộn cuốn kiếm phổ vào bọc, chạy đi như bay ra khỏi cửa phòng vượt lên trước Vạn Khuê.

Thích Phương nghe tiếng bước chân hai người đi xa rồi vội từ trong giường chui ra.

Nàng tự hỏi:

– Bây giờ ta đi đâu đây?

Trong lúc nhất thời lục thần vô chủ, nàng cảm thấy bầu trời bát ngát bao la mà không có một chỗ để nàng yên thân, nàng lảo bẫm:

– Họ sát hại gia gia ta, mối thù này dĩ nhiên phải trả, nhưng trả bằng cách nào? Về võ công cũng như về cơ trí ta đều kém công công và Tam ca xa. Huống chi họ đã nhận định ta gian dối với Ngô Khảm, hễ thấy mặt mình là hạ sát thủ, làm sao ta chống chọi nổi? Bây giờ chỉ còn cách đi kiếm... Địch sư ca rồi sẽ tính, nhưng biết chàng ở đâu mà kiếm? Lại còn Không Tâm Thái, ta bỏ đi nó thế nào?

Nhớ tới con gái, nàng hối hả chạy lên tầng lầu phía sau, quyết tâm bồng con gái chạy trốn rồi sẽ nghĩ cách trả thù.

Trong thâm tâm nàng vẫn chưa dám xác định là cha con họ Vạn đã sát hại phụ thân nàng, nàng tự nhủ:

– Vạn Chấn Sơn là người thủ đoạn tàn độc, lòng dạ thâm hiểm đã đành, nhưng còn Tam ca? Y là người chồng rất ôn nhu đầm thắm với ta, có lý đâu cũng ác độc đến thế?

Nàng chạy xuống lầu nghe tiếng Vạn Chấn Sơn ầm ồ la lối om sòm, nàng nghĩ bụng:

– Lão la rùm beng như vậy chắc là Không Tâm Thái tỉnh giấc rồi.

Nàng nghĩ tới con gái bị kinh hoảng, chẳng tính gì đến chuyện nguy hiểm cho mình nữa, đánh bạo chạy lên lầu, nhưng vẫn thận trọng không để phát ra tiếng

động.

Không Tâm Thái ngủ trong cái phòng nhỏ cạnh phòng vợ chồng Vạn Khuê, chỉ cách nhau lầu ván mỏng.

Thích Phương tiến vào phòng nhỏ, ánh đèn lọt vào khiến nàng thấy con gái đã tỉnh giấc rồi, nó dương cặp mắt thật lớn, nét mặt đầy vẻ khiếp sợ, vừa thấy mẫu thân, miệng nó mếu xệch đi rồi khóc òa lên.

Thích Phương vội lại ôm con vào lòng và ra hiệu tay cho nó chớ lên tiếng.

Không Tâm Thái đã thông minh lại dễ bảo, nó nín bật ngay hai mẹ con ôm nhau nằm xuống giường.

Lại nghe Vạn Chấn Sơn ở phòng bên la lớn:

– Không được! Không được! Thứ thuốc chỉ thống này càng rít càng đau, phải kiếm tên lang trung kia để y cho thuốc giải điều trị mới xong.

Vạn Khuê đáp:

– Đúng thế! Chỉ có môn thuốc giải đó là trị được mà thôi, chờ đến sáng hài nhi kêu Lỗ đại ca cùng mấy anh em đi kiếm thầy lang kia. Bàn tay hài nhi vết thương cũng còn đau lắm.

Vạn Chấn Sơn tức giận quát tháo:

– Sao phải chờ đến sáng? Trời ơi! Ta không chịu nổi nữa rồi! Ta không chịu nổi nữa rồi!

Đột nhiên chân lão nhún ra té huych xuống đất, lão đau quá vừa lăn vừa giục:

– Lẹ lên! Lẹ lên! Đưa kiếm đây cho ta chặt hai bàn tay! Mau chặt bàn tay ta đi!

Tiếp theo trong phòng lại nghe những tiếng loảng choảng vì đồ đạc đổ vỡ cùng tiếng binh binh do người lăn và chân đạp vào bàn ghế.

Không Tâm Thái sợ quá ôm chặt lấy mẹ, mặt nó lợt lạt không còn huyết sắc.

Thích Phương chỉ vươn tay khẽ vỗ lưng để an ủi con, chứ không dám lên tiếng.

Vạn Khuê cũng cực kỳ bối rối, miệng lắp bắp:

– Gia gia! Gia gia... ráng nhẫn nại một chút gia gia chặt... tay thế nào được? Chúng ta phải tìm thuốc giải chính xác để điều trị.

Vạn Chấn Sơn đau không chịu được quát hỏi:

– Sao người còn chưa chặt tay để ta khỏi đau khổ? À! Ta biết rồi, người... người mong ta chết cho lẹ để một mình nuốt kiếm phở... tìm ra bảo tang ngồi hưởng một mình...

Vạn Khuê tức giận đáp:

– Gia gia! Gia gia đau quá, thần trí mê man mất rồi! Gia gia hãy lên giường ngủ đi một lúc, hài nhi không hiểu thứ tự về kiếm chiêu thì lấy được kiếm phổ cũng chẳng ích gì.

Vạn Chấn Sơn không ngớt lăn mình dưới đất, lại la lên:

– Người bảo ta thần trí hôn mê là người nầy dạ bất lương, ta đau muốn chết... phen này ắt phải tan tành... chẳng ai được gì hết.

Đột nhiên cặp mắt đỏ sọng, lão móc kiếm phổ trong bọc ra, xé nát từng trang một, mười đầu ngón tay lão sưng lên lớn bằng quả chuối mấn, động tác không linh hoạt, nhưng cũng xé được mấy trang sách.

Vạn Khuê cả kinh la hoảng:

– Đừng xé! Đừng xé!

Gã vươn tay ra cướp lấy, gã nắm một nửa cuốn sách, Vạn Chấn Sơn cũng nắm một đầu giữ chặt không buông.

Cuốn kiếm phổ ngâm trong chậu nước máu chưa khô, giấy ướt mủn ra hết, hai người cùng giằng mạnh, cuốn sách lập tức đứt thành hai nửa.

Vạn Khuê đứng ngẩn người ra.

Vạn Chấn Sơn lại xé nữa.

Vạn Khuê đã lấy được sách, chẳng cam tâm để kho bảo tạng biến thành mây bay khói tỏa, vội dăng tay phụ thân ra.

Hai người cùng lăn dưới đất trang cướp khiến cho pho kiếm phổ bị rách tan.

Đột nhiên nghe tiếng Vạn Khuê la hoảng:

– Úi chao!... Gia gia... gia gia.... Hồng hết rồi! Vết thương của hài nhi lại đây thêm chất độc vào, trời ơi! Đau quá!

Nguyên hai người dăng nhau cuốn kiếm phổ, chất độc ngấm vào sách lại bôi lên vết thương ở mu bàn tay Vạn Khuê.

Chất độc trên cuốn sách cũng ghê gớm vô cùng! Chỉ trong khoảnh khắc mu bàn tay Vạn Khuê sưng lên rất lớn làm cho gã đau thấu tâm cam không thể chịu được nữa. Võ công gã so với phụ thân còn kém xa mà gã mắc bệnh lâu ngày, sức lực bạc nhược, kém bền nhẫn nại, độc tố do vết thương thấm vào theo máu chạy rần rần.

Cả hai cha con nằm lăn trên ván gác, kêu gào rất thê thảm.

Thích Phương nghe một lúc lâu, rút cục vợ chồng tình nghĩa thâm trọng, nàng chẳng thể bỏ mặc Vạn Khuê đau đớn, nàng đang nằm phải bò dậy đi tới cửa phòng lạnh lùng hỏi:

– Sao? Hai vị làm gì vậy?

Cha con Vạn Khuê đang lúc đau đớn kịch liệt ngó thấy Thích Phương không còn phần nộ được nữa.

Vạn Khuê năn nỉ:

– Phương muội! Phương muội!... Ta cầu Phương muội đi kiếm ngay lang trung nhờ y phối chế thuốc giải cho lệ. Trời ơi... Ta đau quá không chịu được nữa rồi...!

Thích Phương thấy trán gã toát mồ hôi nhỏ giọt, biết là gã đau đớn đến cực điểm, lòng nàng lại nhủn ra.

Nàng thò tay vào bọc lấy bình thuốc giải giơ lên nói:

– Thuốc giải ở đây.

Vạn Chấn Sơn và Vạn Khuê nhìn thấy bình thuốc, gắng gượng bò dậy, đồng thanh nói:

– Hay quá! Hay quá!... Mau mau rịt thuốc cho ta.

Thích Phương thấy mục quang Vạn Chấn Sơn rất hung dữ chẳng khác gì dã thú, nàng động tâm nghĩ thầm:

– Nếu ta không nhân lúc này uy hiếp lão để hỏi cho ra chân tướng thì không còn cơ hội nào nữa.

Nàng liền đáp:

– Hãy khoan! không được cử động! Ai mà nhúc nhích là tiện thiếp quăng bình thuốc giải qua cửa sổ vào lu nước để các vị phải chết hết.

Nàng nói rồi đẩy cửa sổ, lại mở sẵn nút bình thuốc tay cầm bình đưa ra ngoài, nàng chỉ buông tay một cái cho bình thuốc rớt vào lu nước là hỏng hết.

Cha con họ Vạn lắp tức đứng yên không dám nhúc nhích, hai người đưa mắt nhìn nhau, mỗi người theo một ý nghĩ riêng.

Vạn Chấn Sơn bỗng lên tiếng:

– Hảo tức phụ! Người đưa thuốc giải cho ta là ta để người đi theo Ngô Khảm xa chạy cao bay, quyết không cản trở, ta còn cho các người một ngàn lạng bạc để các người sinh sống...

Lão chưa dứt lời lại nổi cơn đau, kêu rú lên:

– Úi chao!... Đau quá!... Người đã có lòng khác thì Khuê nhi cũng không giữ được... người yên tâm mà đi là xong.

Thích Phương nghĩ bụng:

– Lão này quả là kẻ hèn hạ vô liêm sỉ, hiển nhiên lão đã bóp chết Ngô Khảm rồi, bây giờ còn định gạt ta.

Nàng chưa kịp đáp thì Vạn Khuê cũng nói:

– Phương muội! Tuy ta không bỏ nàng được, nhưng chẳng có cách nào, ta ứng chịu để nàng đi với Ngô Khảm mà không làm khó dễ gì hết.

Thích Phương cười lạt nói:

– Hai vị bị mỡ heo bao kín tâm tạng đã thành mù quáng, lại còn nảy ra ý nghĩ đề hèn cục xúc như vậy, ta chỉ hỏi một câu, nếu hai vị nói thực là lập tức ta đưa thuốc giải ra cho.

Vạn Chấn Sơn đáp:

– Được được! Hỏi lạ đi! Trời ơi! Đau quá!

Một cơn gió thổi qua cửa sổ vào trong phòng khiến cho những mẫu giấy bay tung lên như bướm bướm, những mẫu giấy ở cuốn kiếm phổ vừa bị xé nhỏ vọt lên rồi bay ra ngoài cửa sổ.

Đột nhiên một đôi bướm sắc sỡ bay lên, chính là đôi bướm do Thích Phương cắt bằng giấy kẹp vào trong cuốn Đường Thi.

Gió lạnh không ngớt thổi vào làm cho đôi bướm giấy nhảy múa một hồi rồi cũng bay qua cửa sổ ra ngoài.

Thích Phương lòng như se lại, nàng nhớ tới màn kịch vui thú cùng Dịch Vân kề cận trong sơn động, hồi ấy cuộc đời thật đẹp, trong khoảng thời trời đất chẳng có việc gì làm cho nàng phải thương tâm.

Vạn Khuê cũng thúc giục:

– Hỏi đi! Hỏi đi! Việc gì ta cũng nói hết.

Thích Phương run run lên tiếng hỏi:

– Gia phụ ở đâu? Các vị đã làm gì lão nhân gia?

Vạn Chấn Sơn gượng cười đáp:

– Người hỏi về việc gia gia người... ta... ta cũng không biết... Trời ơi!... ta rất mong nhớ vị sư đệ này. Ủi chào!... Sư huynh sư đệ lại thành thân gia, trời ơi!... Thế là hay lắm rồi.

Lão đau quá trong lúc nói thỉnh thoảng lại rú lên thành ra câu nói nhất gừng.

Thích Phương sa sầm nét mặt hỏi:

– Bây giờ mà còn nói dối thì không được đâu, gia phụ bị lão giết rồi phải không? Lão đã dùng cách giết gia phụ để thủ tiêu Ngô Khảm. Có đúng thế không? Lão đem thi thể của gia phụ bỏ vào khe tường rồi xây lại phải không?

Nàng hỏi liên mấy câu khiến cho cha con họ Vạn kinh hãi không biết đến thế nào mà kể! Hai người không ngờ nàng biết rõ phụ thân nàng bị họ sát hại, tệ hơn nữa nàng còn biết Vạn Chấn Sơn hạ sát Ngô Khảm.

Vạn Khuê hỏi:

– Sao... Sao nàng lại biết thế?

Gã hỏi câu này tức là thừa nhận cha con gã đã giết người.

Thích Phương trong lòng đau đớn, lại lửa giận xông lên, nàng toan buông tay cho bình thuốc giải rớt xuống nước.

Vạn Khuê nhìn thấy nguy cơ, thủ thế toan nhảy lại cướp.

Vạn Chấn Sơn liền quát lên:

– Khuê nhi! Không được lỗ mạng!

Lão biết trước tình cảnh này mà hành hung là lỗ việc.

Đột nhiên mấy tiếng lao xao vang lên, Không Tâm Thái đi chân không từ trong phòng ngủ chạy ra la gọi:

– Má má!

Nó muốn nhảy xổ vào lòng Thích Phương.

Vạn Khuê chợt động tâm cơ đưa tay ra ôm lấy con gái, tay mặt gã rút đao trủy thủ chí vào đầu con nhỏ quát:

– Được lắm! Bữa nay cả già trẻ nhà ta cùng chết, trước hết ta hạ sát Không Tâm Thái rồi sẽ tính.

Thích Phương sợ quá, nàng quý con gái hơn cả tánh mạng mình, vội la lên:

– Mau buông nó ra, vụ này có liên quan gì đến con gái?

Vạn Khuê nhắc lại:

– Cả nhà đã không sống được thì ta phải giết Không Tâm Thái trước.

Gã giơ đao thủ thế như muốn đâm vào đầu Không Tâm Thái.

Thích Phương găm lên:

– Không được! không được!

Nàng nhảy xổ lại cấp cứu, vươn tay ra chụp cổ tay Vạn Khuê.

Vạn Chấn Sơn tuy đang đau đớn kịch liệt, nhưng lão từng trải nguy hiểm đã nhiều, vừa thấy Thích Phương nhảy tới lão liền đưa khuỷu tay đập vào huyệt đạo sau lưng nàng, đồng thời đoạt lấy bình thuốc trong tay nàng. Lão vội đổ thuốc ra rịt vào mu bàn tay.

Vạn Khuê cũng vươn tay ra lấy thuốc giải bôi vào vết thương, Thích Phương liền thừa cơ đoạt lấy con gái, ôm chặt vào lòng.

Vạn Chấn Sơn vung cước đá nàng té nhào rồi cởi giây lưng cột hai tay nàng ra sau lưng, đoạn lão trối cả hai chân nàng lại.

Không Tâm Thái khóc thét lên:

– Má má! Má má!

Vạn Chấn Sơn xoay tay lại tát nó một cái đến ngất đi, nhưng bàn tay lão sưng lên, lão ngó lại rú lên một tiếng:

– Úi chao!

Thứ thuốc giải này thật là hiệu nghiệm, chỉ trong khoảnh khắc, vết thương hai người đã chảy máu đen, cơn đau bớt dần, biến thành ngứa ngáy, nhưng chỉ một lúc ngứa cũng bớt đi.

Hai cha con lão Vạn yên tâm, biết rằng đã vãn hồi được tính mạng.

Bây giờ hai người thấy những mẩu giấy từ trong phòng bay tán loạn ra ngoài cửa sổ liên lớn tiếng la:

– Hồng hét! Hồng hét!

Rồi vọt lại ngăn chặn.

Những mẩu giấy phần rớt trong phòng đã tan nát, rối loạn, quá nửa bay qua cửa sổ rớt xuống ao, lại nhiều mảnh còn đang bay lượn phát phơ.

Vạn Chấn Sơn thúc giục:

– Lẹ lên! Lẹ lên! Lượm hết giấy!

Hai người chạy như bay xuống lầu.

Vạn Chấn Sơn và Vạn Khuê vào vườn hối hả lượm những mẩu giấy rách, nhưng mấy trăm mảnh bị thổi bay ra ngoài tường vây, có mảnh rớt xuống ao, có mảnh theo gió bay lên trời cao.

Hai cha con chạy ngược xuôi lên như người điên đuổi bắt những mảnh giấy, nhưng chẳng tài nào thu thập được đầy đủ để giáp lại y nguyên như cũ.

Vạn Chấn Sơn tuy bàn tay hết đau, nhưng trong lòng xót xa vì hư kiếm phổ, lão tức quá đổ tội lên đầu con, lớn tiếng thóa mạ:

– Đại sự hỏng là do thằng tiểu tặc này, sao ngươi lại dành giết với ta? Nếu ngươi để mặc ta thì khi nào cuốn kiếm phổ lại nát tung ra như vậy?

Vạn Khuê buông tiếng thở dài, trong lòng chán nản, không chạy theo thu lượm những mảnh giấy nữa, gã bị mắng oan, lên tiếng cãi lại:

– Gia gia! Nếu hài nhi không cản trở thì cuốn kiếm phổ còn bị gia gia xé nát hơn thế này.

Vạn Chấn Sơn lại mắng át đi:

– Thối lắm! Thối lắm! Ngươi nói thối lắm!

Trong lòng lão cũng biết Vạn Khuê nói thế là đúng sự thực, nhưng lão lấy quyền làm cha cả tiếng chửi tràn luôn mấy câu “Thối lắm! Thối lắm”.

Vạn Khuê nói:

– Gia gia ơi! May mà chúng ta đã điều tra ra được địa phương là ở phía

Nam Thành Giang Lăng, chúng ta lại điều tra thêm trong kiếm phổ rách nát, chỉ cần thêm một chút manh mối nữa là có thể tìm được đến nơi cũng chưa biết chừng.

Vạn Chấn Sơn nghe con nói vậy lại phẫn cở tinh thần đáp:

– Phải rồi! Cái đó ở “Giang Lăng Thành Nam”...

Bất thành linh bên ngoài tường có tiếng khê hô:

– Giang Lăng Thành Nam! Giang Lăng Thành Nam!...

Cha con họ Vạn nghe thanh âm này không khỏi giật mình kinh hãi vội nhảy lên đầu tường nhìn ra ngoài thì thấy bóng sau lưng hai người thấp thoáng trong ngõ hẻm rồi mất hút.

Vạn Chấn Sơn quát:

– Bốc Viên! Thẩm Thành! Đứng lại!

Nhưng hai gã không quay lại, cũng không dừng bước, chạy biến mất.

Vạn Chấn Sơn muốn nhảy xuống rượt theo.

Vạn Khuê vội nhắc lại:

– Gia gia! Trên lầu còn cuốn kiếm phổ... lại còn con dâm phụ kia.

Vạn Chấn Sơn xoay chuyển ý nghĩ lắm nhảm gật đầu.

Cha con họ Vạn về tới cửa lầu thấy con nhỏ Không Tâm Thái đã hồi tỉnh, nó ôm lấy má má khóc ròng.

Thích Phương bị cột chân tay không ngớt an ủi con gái.

Không Tâm Thái thấy tổ phụ và phụ thân trở về sợ quá, nó ọc một tiếng rồi khóc thật lớn.

Vạn Chấn Sơn chạy lại đá một cái, quát mắng:

– Mi còn khóc là ta đâm một đao cho lòi ruột ra.

Không Tâm Thái sợ quá sắc mặt lợt lạt, im bật không dám khóc nữa.

o O o